

cuộc tuyển lựa thật kỹ. Mà những người được tuyển ngoài những điều kiện đã nêu trên báo, họ phải qua cuộc điều tra lý lịch đúng là người quốc gia chống cộng triệt để, có tâm phục quốc, nhiều can đảm, biết kỷ luật, kín đáo, thông minh, khôn ngoan, v.v...

Sau nhiều tháng điều tra, nguyên đơn được mời đến Washington một tháng để qua nhiều cuộc khảo thí nói trên. Sau đó người có biệt danh Trụ Cờ Vàng mới đưa ra mục đích then chốt của cơ quan CPQ, thu nhận họ làm nhân viên sau khi buộc họ phải tuyên thệ trung thành với chủ nghĩa quốc gia chống cộng.

Đương nhiên họ được trả lương rất hậu, như lương nhân viên CIA Mỹ và việc làm của họ bề ngoài nhàn nhã y như lời rao trên báo. Nhưng việc chính của họ là công tác tình báo và gián điệp.

Đặc biệt cơ quan này cho đến nay chỉ tuyển dụng phái nữ. Người được tuyển đều mang một tên bằng số thứ tự ngày gia nhập. Ví như Lyly tên 12, còn LL là viết tắt tên nàng. My Nương là MN15, v.v...

Trong sáu tháng trời, họ được huấn luyện ngành gián điệp và tình báo như người gián điệp quốc tế. Họ còn học thêm nghệ thuật cải trang và một ít võ học phòng thân.

Bởi thế mà khi được giao nhiệm vụ ở chốn hiểm nguy nào họ đều không từ nan, không sợ hãi, lại có phần vui thích nữa.

Thấy bạn vẫn chưa chịu ra về, nét mặt suy tư trầm ngâm, Lyly hỏi:

- Chị đang nghĩ gì đấy?

My Nương vẫn thấp giọng:

- Nghĩ đến nghề nghiệp tụi mình, nghĩ đến Chef, nghĩ đến

ngày toàn dân đuổi được loài quỷ đỏ... Nghĩ đến tên Nga tóc vàng, râu quai hàm, tuổi trung niên mà chị phải tìm... Nhớ rõ chứ?

Lyly gật đầu. My Nương bước gấp ra cửa. Thành linh nàng xoay mình nhào tới hôn lên má bạn, nói lớn:

- Nghĩ đến một lúc nữa đây chị biến thành người đẹp Thái cho thiên hạ nhìn sướng mắt. Ước gì em làm đàn ông!

Lyly đẩy bạn ra ngoài, cười rạng rỡ:

- Chị mà làm đàn ông chắc dê xồm không chỗ nói!

Tiếng cười của hai người đẹp ngân vang giữa hành lang trong vắt như tiếng thủy tinh khua.

My Nương đi rồi, Lyly sắp xếp quần áo vào tủ. Nàng ướm thử mấy bộ áo Thái, thấy vừa vặn theo thân người mình, lòng vừa vui thích vừa thầm phục bạn đã khéo chọn ni tắc, lại thêm màu sắc rất hợp ý mình.

Việc đâu ra đó, nàng xem giờ, thấy đã 11 giờ trưa. Giờ này nàng không biết làm gì, nên thay áo tắm, rời phòng, lấy thang máy xuống tầng dưới nơi có hồ tắm của khách sạn.

Nàng lập sẵn chương trình cho mình: Sáng này sẽ bơi nửa giờ cho khỏe người, rồi trở về phòng gọi bồi mang thức ăn qua loa. Sau đó sẽ ngủ một giấc cho tươi tỉnh tinh thần. Tối nay sẽ ăn diện thật đẹp tham dự Réception của khách sạn, tìm xem tên Nga đã đến đây chưa?

Nàng bước ra hồ tắm. Giờ này chỉ có dăm ba người bơi trong hồ nước, dăm ba người nằm phơi nắng trên ghế dọc theo sân cỏ. Đương nhiên họ đều là dân da trắng.

Có thể nói nàng là gái Á duy nhất xuất hiện ở chốn sang trọng dành cho dân trưởng giả Âu Mỹ, khiến mọi người nơi đây phải lưu ý. Một phần cũng vì nàng quá đẹp! Vẻ đẹp sang trọng quý phái, khác hẳn với những cô gái Thái nhân viên của khách sạn.

Được người nhìn hay bị người nhìn đối với Lyly như là một việc đương nhiên phải có. Giả tí ngày nào nàng không thấy người nhìn, có lẽ nàng cảm thấy thiếu thốn và khổ sở vì nghĩ mình không còn đẹp nữa. Cho nên những đôi mắt hau háu của thiên hạ không làm cho Lyly chùng chân ngưng ngừng mà trái lại càng làm cho nàng khoan khoái, đi đứng một cách tự nhiên.

Nàng xuống hồ nước bơi lội vài lượt, leo lên cũng tìm ghế cho mình. Nhưng nàng không thích phơi nắng như dân Âu, kéo ghế về phía bóng mát một tàng cây. Nơi đó có một người đàn ông đang ngủ, trên mặt đặt tờ báo, tờ báo Pháp "Express Magazine". Hắn ngủ một cách ngon lành, ngáy pho pho. Tuy tiếng ngáy không lớn lắm, nhưng Lyly cũng cảm thấy khó chịu. Nàng ngó quanh tìm một bóng mát khác, nhưng giờ ấy đã trưa, trời đứng bóng, không có tàng cây nào nhiều bóng mát như nơi đó. Lyly đành phải nằm một chỗ với tên "Pháp" chờ áo tắm khô.

Nàng nằm úp mặt trên ghế, mắt nhắm lại, nhưng không ngủ. Một lúc không lâu nàng nghe tiếng khục khịt khọt khẹt và tiếng ngáp dài của tên Pháp, nàng biết hắn đã thức.

Khoảng mười phút sau, nàng nghe có tiếng chân người đi tới. Nàng nghĩ thầm: Lại có tên nào tìm bóng mát nằm ngủ nữa đây! Tốt hơn ta nên lên phòng!

Quyết định rời hồ tắm, Lyly đã ngóc đầu, song chưa kịp ngồi dậy, thành linh nàng nghe:

- Chào ông. Tôi được báo tin ông ấy đã qua tới nên vội đến

đây. Không ngờ ông qua sớm trước một ngày. Chắc ông còn mệt sau cuộc hành trình nên chưa thể gặp chúng tôi hôm nay.

Giọng hẳn không lớn lắm, vừa đủ cho người đối diện với hẳn nghe, và Lyly vô tình nghe lọt câu nói ấy, cái đầu đang ngóc lên vụt rơi trở xuống, nằm im không nhúc nhích.

Sự thật câu nói ấy không có gì đáng lưu ý, nhưng vì người nói lại dùng thứ ngôn ngữ rất hiếm ở đây. Đó là tiếng Nga!

Và tên nằm gần Lyly, mà nàng nghĩ là người Pháp, lại cũng dùng tiếng Nga đối đáp:

- Ừ, ông còn mệt nên chưa thể gặp bọn bây bữa nay. Tao nhẩn mày tới là để cản dạn vài điều.

- Vâng! Xin ông cho chỉ thị.

- Bọn mày có sẵn tàu?

- Vâng, loại tàu đánh cá của dân chài.

- Không được! Mày tìm một chiếc canot loại cho du khách du ngoạn ven biển. Ông không thể ngồi trên tàu đánh cá dơ dáy của bọn bây.

- Thưa vâng, tôi sẽ tìm thuê canot đẹp.

- Tốt! Về đi! Ngày mai đón tao và ông ấy ở bãi Pattaya khoảng 14 giờ.

- Thưa vâng! Chào ông.

Tiếng chân tên nọ bước đi, Lyly muốn ngồi dậy xem mặt hẳn ra sao, song lại e ngại tên nằm bên cạnh lưu ý việc mình lắng nghe hai bên đàm thoại.

Sự thật nàng quá cẩn thận, chớ hai tên kia dù nằm mộng cũng không tưởng tượng nổi cô gái nằm đó đã nghe và hiểu thứ ngôn ngữ họ nói.

Chờ cho tên kia đi được một lúc, Lyly mới ngồi dậy. Bấy

giờ nàng chỉ còn thấy lưng hần và mái tóc đen hớt kiểu què mùa. Dù vậy Lyly cũng nhận ra hần là dân da vàng. Nàng thắc mắc tự hỏi:

- Tên da vàng nói tiếng Nga ấy là người Thái? Hay Căm-Bốt? Hay là bọn cộng sản Việt Nam? Còn tên da trắng nằm đây phải chăng là tên Nga mà Chef nàng muốn nàng...

Lyly ngưng dòng tư tưởng, liếc mắt nhìn người bên cạnh. Hần có tóc nâu, mắt nâu, da sạm màu nắng, khá đẹp trai. Tuổi hần còn trẻ, chắc vào khoảng 30. Như thế hần đâu phải là con mồi của nàng?

Phải rồi! Hần không là con mồi của nàng! Trong câu chuyện đàm thoại khi nãy, cả hai có nói đến kẻ thứ ba. Vậy chắc hẳn kẻ thứ ba ấy mới là kẻ nàng phải theo dõi.

Còn tên này, phải chăng hần là người Nga?

Nàng vờ sửa lại mái tóc, ngược mắt nhìn hần lần nữa. Gương mặt hần hoàn toàn không giống dân Nga. Nàng sống nhiều năm ở Suisse, du lịch khắp nơi. Các sắc dân Âu nàng phân biệt gốc gác dễ dàng ít khi nhầm lẫn. Tên họ, theo sự nhật xét của Lyly, hần phải là người Đức. Lyly nhủ thầm:

- Một tên Đông Đức? Cũn gó thể là một tên Tây Đức làm gián điệp cho Nga vùng này.

Những thắc mắc vương vấn trong lòng khiến Lyly nhìn hần lần thứ ba. Bất ngờ mắt nàng chạm vào đôi mắt hần. Hần mỉm cười gật đầu chào nàng. Nàng lúng túng chào lại. Và để hần không nghi kỵ, nàng giả vờ hỏi:

- Xin lỗi! Tôi muốn hỏi ông mấy giờ? Đồng hồ tôi có lẽ chạy không đúng.

Nàng nói tiếng Pháp vì nghĩ hần đọc báo Pháp, tất phải nói tiếng Pháp. Nàng vừa nói vừa xam xoi đồng hồ trên tay như để

điều chỉnh. Hần vui vẻ đáp bằng tiếng Pháp:

- Bây giờ sắp sửa mười hai giờ. Chắc là cô phải đói bụng?

Lyly mỉm cười gật đầu và đứng lên nói:

- Vâng! Tôi đói bụng nên nhờ đồng hồ tôi chạy trễ. Sự thật nó chạy rất đúng.

Được một cô gái đẹp nói chuyện cởi mở không rụt rè như gái ở đây hần như bắt được của quý, vội vàng đứng lên theo nàng:

- Cô trú tại khách sạn này?

- Vâng!

- Nếu cô cho phép, tôi xin được theo cô ăn trưa cùng một chỗ cho vui.

Lyly mừng thầm. Nàng rất muốn làm quen với tên này để điều tra, nên hoan hỉ nói:

- Vâng! Tôi mới đến cũng chưa rành các tiệm ăn ở đây. Nếu được ông hướng dẫn cho, thật là may! Nhưng... nhưng tôi cần về phòng thay áo.

- Tôi cũng thế! Xin hẹn cô nửa giờ sau nơi phòng khách của khách sạn.

- Vâng, tôi sẽ đúng hẹn.

Nửa giờ sau Lyly xuống phòng khách trong lớp y phục Thái màu tím nhạt. Áo và sà-rông bó sát thân hình nàng vừa cổ kính, vừa kêu gợi.

Thấy nàng trong thang máy bước ra, anh chàng khi nãy chạy ngay lại đón với sắc mặt rạng rỡ:

- Cám ơn cô đã đúng hẹn. Xin cô cho biết thích ăn thức ăn Âu Mỹ hay Tàu? Hay Thái? Tòa nhà này có ba loại restaurant để du khách được lựa chọn.

- Sự thật tôi không đói bụng lắm. Tôi chỉ muốn ăn món nhẹ bụng ít ít thôi.

- Như thế chúng ta vào bar của khách sạn nhé?

- Được lắm!

Cả hai cùng đi đến "bar" bên cạnh phòng khách. Quán này chỉ bán những thức ăn nguội và vài món tầm thường cho người ăn ít ít buổi trưa. Dù vậy khách hàng cũng khá đông vì buổi ăn trưa ít có người ăn cơm Tàu thịnh soạn hay cơm Âu Mỹ, nên du khách dồn về "bar".

Tim được một chỗ ngồi và kéo ghế cho nàng ngồi xong, anh chàng vụt hỏi:

- Chắc cô làmhôtesse cho hàng không Thái?

Lyly nhú mày hỏi lại:

- Vì sao ông hỏi thế?

- Cũng vì cô đẹp, lại ăn mặc nhưhôtesse Thái.

Lyly giật mình, rồi bật cười. Quả thật y phục của nàng giống như các nữ chiêu đãi viên hàng không Thái Lan. Có lẽ màu tím áo nàng hơi khác một tí. Nàng cười nhỏ:

- Bộ y phục này quả giống y phục của cáchôtesse Thái. Ông nói đúng lắm! Nhưng tôi thì không được may mắn làm nghề đó.

Để hấn không thắc mắc về sự hiện diện của nàng trong khách sạn, nàng kể mà không chờ hấn hỏi:

- Tôi hiện chỉ là du khách ở đây, mặc dù tôi là người Thái. Tôi lập gia đình với người Suisse và sinh sống nhiều năm ở

Geneve.

Hấn gật đầu chào nàng một cách trang trọng:

- Hân hạnh được làm quen với Madame. Tôi xin tự giới thiệu: Tôi tên là Karl Heiniger, công dân Tây Đức.

Lyly cũng gật đầu chào hấn và nói:

- Còn tôi là Madame Dumas, tên Thái của tôi là Saranya.

Người bồi đi tới. Cả hai ngưng trò chuyện để chọn thức ăn. Lyly nói tiếng Thái với người bồi khi gọi món ăn. Tên Đức mỉm cười nhìn nàng:

- Nếu Madame không mặc y phục Thái và nói tiếng Thái, có lẽ tôi nghĩ Madame không phải dân xứ này.

Lyly điềm tĩnh hỏi:

- Vì sao ông nghĩ thế?

- Vì màu da và gương mặt Madame không giống dân bản xứ.

Lyly nói dối một cách tự nhiên và trôi chảy:

- Ai cũng có nhận xét như ông. Tôi gốc Chiang Mai (1), tổ tiên người Trung Hoa thuộc dân Thái miền Bắc, nên màu da không đậm như gái vùng này.

- Phải rồi! Madame có cái đẹp của nữ minh tinh Hong Kong chứ không phảihôtesse Thái.

Lyly mỉm cười:

- Ông quá khen!

(1) Chiang Mai là một tỉnh thuộc miền Bắc Thái Lan, giáp giới Trung Hoa. Theo tài liệu Sử Thái, dân Chiang Mai vốn là người nước Đại Lý trước kia bị quân nhà Nguyên đánh đuổi trốn sang Chiang Mai lập nghiệp. Bởi thế sắc dân miền này không giống dân bản xứ.

Hắn nhìn nàng bằng ánh mắt chiêm ngưỡng, vừa nói:

- Lần đầu tiên viếng Bangkok tôi nghe đồn phụ nữ Thái đẹp nhất là dân miền Chiang Mai. Tôi đến đó xem thì quả thật đã gặp nhiều phụ nữ cao lớn, da trắng hơn phụ nữ miền Nam Thái Lan. Nhưng bảo họ đẹp nhất thì tới hôm nay tôi mới công nhận.

Lyly mỉm cười không đáp. Nàng được nghe đàn ông ca tụng quá nhiều, nên không phải bối rối hay xúc động khi nghe. Thâm tâm nàng thầm công nhận hắn có lối tán tỉnh rất hay. Dù sao mục đích nàng ngồi đó không phải để nghe hắn tán tỉnh. Nàng bắt đầu hỏi dọ dẫm:

- Ông biết nước tôi quá rành, chắc là ông thường trú ở đây?

- Vâng! Tôi là kiến trúc sư! Tôi làm cho công ty quốc tế xây cất building ở đây.

- À, thì ra ông làm cho hãng xây cất. Chắc ông có nhiều bạn đồng hương trên xứ này?

- Vâng, chính phủ nước tôi có chương trình tài trợ kinh tế cho chính phủ Thái, nên có rất nhiều chuyên viên làm việc ở đây. Đương nhiên là tôi quen biết nhiều.

Lyly thầm nhủ: Tên Tây Đức này quen biết nhiều và thường trú ở đây có lẽ chỉ để làm gián điệp cho Nga. Thật là mối nguy cho thế giới tự do, nhất là đảng Phục Quốc Việt Nam, Lào và Cam-Bốt, ngay cả cho Thái Lan! Ta cần phải báo cho Chef ta rõ để kịp thời ổng báo cho CIA biết về tên gián điệp nằm vùng này. Dù sao hiện ta chưa có bằng chứng hắn là điệp viên của phe cộng sản, ngoại trừ cuộc đàm thoại bằng tiếng Nga với tên da vàng hồi nãy. Vậy muốn biết rõ, ta cần theo dõi cuộc hò hẹn của bọn họ ngày mai."

Nghĩ như thế nên Lyly giả vờ hỏi:

- Tuy tôi là người Thái, nhưng gia đình cha mẹ tôi lập nghiệp ở Âu Châu từ thuở xa xưa. Thành ra trên xứ này tôi gần như không còn bà con quyến thuộc. Tôi như một người ngoại quốc du lịch trên quê hương mình, không rành đường đi nước bước chi hết. Tôi muốn đi du ngoạn ven bể một lần, ngặt không quen biết ai! Phải chi có người hướng dẫn thì thích biết mấy! Ông biết ai có canot du ngoạn không?

Nàng đã nghe hắn ra lệnh cho tên da vàng thuê canot cho bọn họ đi biển ngày mai, nên lên tiếng trước, hy vọng hắn sẽ mắc kế mình, cho mình đi theo. Nào ngờ hắn đáp:

- Việc thuê canot du ngoạn ven biển không khó. Tôi rất vui thích được cùng đi với Madame. Có điều nay mai tôi không rành. Tôi có người bạn từ Tây Đức mới qua, nên bận bịu với ông ta vài hôm. Sau đó tôi sẽ dành thời giờ tiếp Madame. Madame còn ở lại bao lâu nữa?

Thấy hắn vẫn chưa mắc bẫy của mình, Lyly cố gắng lần nữa:

- Tôi chỉ lưu lại vài hôm thôi. Phải chi được tháp tùng với ông và bạn của ông đi viếng thắng cảnh thì vui lắm!

Hắn lặng thinh suy nghĩ một lúc mới đáp:

- Rất tiếc tôi không thể chiều ý Madame. Người bạn của tôi rất khó tánh. Chắc chắn Madame không thú vị gì đi du ngoạn cùng với ông ấy.

- Nếu thế tôi không dám làm phiền ông.

Cuộc đàm thoại gần như chấm dứt nơi đó, cùng lúc với bữa ăn. Vì cả hai cùng gọi thịt nguội ăn với salade, không có gì trọng thể, nên chấm dứt rất nhanh. Lyly thầm nghĩ: Nếu tên Tây Đức bạn tên này đích thực là tên Nga mà nàng phải theo dõi, thì quả thật không dễ để nàng làm quen. Tốt hơn nàng nên liên

lạc với My Nương, báo tin cuộc hò hẹn của họ ở bãi biển ngày mai. Để nếu như nàng không theo dõi được, thì My Nương tìm cách theo dõi họ.

Lyly thấy cần về phòng ngay để điện thoại cho My Nương nên đứng lên từ giã khi bữa ăn vừa xong. Heiniger có vẻ luyến tiếc khi bắt tay giã từ nàng, nhưng hắn không cầm chân nàng. Hắn ngồi lại đó uống từng ngụm la-ve, đôi mắt theo dõi bước chân Lyly. Hắn vụt thở ra nhẹ nhẹ, nốc một hơi cạn sạch ly la-ve và đứng lên đi về phòng hắn. Hắn cũng cần dưỡng sức cho cuộc hành trình ngày mai...

Trở về phòng, Lyly khóa cửa cẩn thận mới nhắc điện thoại lên. Nhưng nàng vụt bỏ trở xuống vì máy điện thoại không quay thẳng được ra ngoài, mà phải qua tổng đài của khách sạn. Tức là nàng muốn quay ra ngoài phải nhờ tổng đài quay chuyển vào phòng. Nàng không thể để lộ bí mật của tổ chức cơ quan tình báo gián điệp CPQ của mình tại Thái Lan, nên không thể dùng máy điện thoại trong khách sạn. Nàng phải ra ngoài tìm phòng điện thoại công cộng.

Cởi bộ y phục cổ truyền Thái, thay quần jean và áo ngắn tay, Lyly rời khách sạn thả bộ dọc theo phố. Một lúc gặp phòng điện thoại công cộng, nàng cẩn thận ngó trước nhìn sau, không thấy ai theo dõi mình mới vào phòng điện thoại, bỏ tiền quay con số của My Nương.

Đầu dây có tiếng một người đàn bà, có lẽ phải trên 50, ngâm nga câu thơ của Bà Huyện Thanh Quan:

- *Nhớ nước đau lòng con quốc quốc...*

Lyly vội vàng ngâm tiếp:

- *Thương nhà mới miệng cái gia gia...*

- *30 tháng 4 là ngày quốc hận.*

- *30 tháng 4 là ngày phục hận.*

Nàng vừa dứt khẩu hiệu sau cùng, người đàn bà nhỏ nhẹ nói:

- TC28 xin nghe đây.

- LL12 xin được nói chuyện với MN15.

Tiếng người đàn bà vui vẻ hỏi:

- Cô là Lyly ở Thụy Sĩ mới qua phải không? Tôi nghe My Nương nói về cô. Rất tiếc tôi chưa được biết mặt cô. Hiện cô My Nương có việc khẩn cấp đi vắng, cô cần nhắn gì không?

Không nói chuyện được với My Nương, Lyly có phần thất vọng. Song nàng nghĩ người đàn bà ở đầu dây bên kia cũng là nhân viên CPQ như mình, nên nói:

- Nhờ bác nhắn với MN15 rằng người cháu phải gặp sẽ lấy canot đi du ngoạn ven biển ngày mai. Họ hẹn tại bãi Pattaya khoảng 14 giờ.

- Vâng, tôi sẽ thuật y như lời cô nói.

- Cám ơn bác. Chào bác. Rất mong có dịp gặp bác.

- Tôi cũng thế. Chào cô.

Cuộc điện đàm chấm dứt. Lyly thả bộ chậm chậm về khách sạn. Nàng cảm thấy mệt về cuộc hành trình nên không muốn bắt phở lâu hơn.

Về đến phòng, nàng ngã lên giường ngủ một giấc đến sáu giờ chiều. Thấy còn sớm, nàng vào phòng tắm ngâm mình trong bồn nước thật lâu rồi mới mặc xiêm y và trang điểm.

Tối nay nàng nhất định làm đẹp, nên dành một giờ cho việc

ăn diện. Mái tóc búi cao lên và sẵn trong phòng có lọ hoa phong lan, nàng lấy hoa cắm lên tóc. Nàng mặc y phục cổ truyền Thái, tức áo và sà-rông bó sát thân người. Áo thuộc loại tơ mắc tiền, màu đỏ sậm như màu rượu và mang nữ trang đặc biệt của dân Thái. Tất cả thứ ấy Mỹ Nương đã sắm sẵn cho nàng ăn diện buổi nay.

Đứng trước gương ngắm bóng mình, Lyly mỉm cười tự nhủ:

- Bây giờ ta đã biến thành gái xứ này rồi. Không ai có thể nhận diện một Lyly của Việt Nam trên đất Suisse nữa!

Đồng hồ điện tử trên máy TV đã nhảy đến số 20 giờ.

Lyly thong thả rời phòng, lấy thang máy xuống tầng dưới, tầng phòng khách tiết.

Thiên hạ lúc bấy giờ đã đông đảo lắm, kẻ ngồi, người đứng, cùng hướng về giàn nhạc. Các vũ nữ Thái đã bắt đầu múa theo điệu nhạc.

Lyly len lỏi giữa rừng người và tìm được một chỗ đứng khả dĩ nhìn thấy toàn diện những bộ mặt xuất hiện nơi đây. Bất thần tim nàng đập mạnh khi thấy không xa chỗ nàng đứng có một người ngồi, tóc vàng, râu quai hàm, bụng hơi phệ, tuổi khoảng trên 40, đang phì phà điếu ci-gà.

Đứng cạnh hắn là một tên đầu sói, ốm và cao, tuổi vào khoảng trên 30, có gương mặt điều hâu như những tên mặt vù Nga mà nàng xem trong các phim ảnh. Lyly tự hỏi: "Phải chăng tên hút ci-gà là tên Nga?"

Nàng quét mắt một lượt khắp gian phòng vẫn không thấy tên Đức Heiniger. Như vậy cũng có thể tên tóc vàng ngồi đó không phải là tên Nga, vì Heiniger không hiện diện tối nay thì chắc chắn tên Nga cũng không có chỗ này. Dù sao Lyly cũng muốn tìm cách làm quen với tên tóc vàng hút ci-gà để điều tra

tên họ hắn.

Nàng len lỏi đến gần hắn và giả vờ làm rơi cái ví trên chân hắn. Hắn giật mình nhìn xuống, cùng lúc Lyly nghiêng mình để nhặt cái ví, hai cái đầu chụm nhau. Thấy mặt giai nhân và biết món vật vừa rơi là của nàng, hắn vội vàng nhặt lên trao cho nàng và nói bằng tiếng Anh:

- Ồ, xin lỗi!

Ánh mắt Lyly ngời lên cùng với nụ cười:

- Cám ơn ông! Chính tôi phải xin lỗi ông.

Nàng nhận cái ví từ tay hắn với cái nhìn thật tinh tứ, khiến đôi môi ngậm ci-gà của hắn hơi run. Đàn ông nào không xúc động trước nụ cười và ánh mắt của người đẹp? Hắn đứng lên nhường ghế cho nàng ngồi. Lyly không từ chối, ngồi xuống ghế của hắn. Tên đầu sói bên cạnh thấy thế vội quay mặt bước đi, sau khi nói:

- Để tôi tìm ghế khác cho ông.

Hắn khoác tay nói với tên kia, song đôi mắt trĩu tình nhìn nàng:

- Không cần! Tôi rất khoan khoái nhường chỗ cho người đẹp.

Cả hai trao đổi bằng tiếng Đức khiến Lyly càng kích động. Lúc bấy giờ đoàn vũ nữ Thái đang hồi hấp dẫn, du khách đều chăm chú thưởng thức điệu vũ. Chỉ riêng Lyly mắt nhìn phía trước mà trong đầu suy tính cách gợi chuyện với tên hút ci-gà.

Thình lình bên tai nàng nghe một giọng nói quen thuộc:

- A, Madame Dumas. Tôi đoán Madame sẽ dự réception tối nay nên cố ý tìm, nhưng người đông quá. Giờ mới gặp được Madame! Xin giới thiệu Madame hai người bạn của tôi: Ông Kneuss và ông Thimm. Cũng xin giới thiệu với hai bạn:

Madame Dumas là công dân Suisse.

Heiniger đứng sừng sững ngay trước mặt Lyly và đương nhiên tên đầu sói và tên tóc vàng hút ci-gà là hai người hẳn giới thiệu với nàng.

Nhưng Lyly sau khi nghe hai cái tên ấy, trong bụng vô cùng chán nản, ngồi lặng trên ghe, đầu óc quay cuồng với bao câu hỏi:

- Bọn người Đức này là ai? Có dính líu gì đến tên Nga Korsakow? Còn cuộc hò hẹn với Heiniger với tên da vàng ngoài hồ tắm bằng tiếng Nga là vụ gì? Hay là tên Nga Korsakow mang tên giả là Kneuss, mà CIA lầm lẫn là Meier? Cũng có thể bọn này chỉ là bọn Đức làm việc hoặc du lịch ở đây. Họ có biết tiếng Nga cũng không thể gọi gián điệp. Nhưng tại sao Heiniger lại nói tiếng Nga với tên da vàng? Tại sao họ không đàm thoại bằng tiếng Anh hay tiếng gì khác?

Đầu óc Lyly muốn nổ tung vì không giải đáp được những thắc mắc trong lòng.

Tên hút ci-gà Kneuss và tên đầu sói Thimm sau khi được giới thiệu vội vàng nghiêng mình chào Lyly một cách trịnh trọng và Kneuss còn nắm tay nàng đưa lên môi hôn. Cử chỉ ấy của dân Âu là để tỏ lòng kính ngưỡng.

Thấy Lyly ngồi im, thần sắc kỳ lạ, Heiniger nghĩ rằng nàng không khỏe giữa chốn đông người nên mời:

- Chỗ này giàn nhạc người đông đảo khó thở. Tốt hơn Madame nên ngồi nơi góc kia thoải mái hơn.

Hắn nói và đưa tay dìu nàng. Lyly bước theo hắn như người bằng máy. Hai người bạn của hắn cũng đi theo.

Gian phòng khánh tiết này vốn to rộng, nên từng góc phòng có đặt rải rác những bộ salon cho khách ngồi. Và nơi

này dĩ nhiên đã có nhiều người ngồi quây quần từng nhóm với nhau. Dù vậy họ còn được bốn chỗ trống. Kneuss bám theo Lyly như đĩa đói. Còn tên Thimm làm vẻ hững hờ, song không có nghĩa là hẳn không cảm trước giai nhân. Hẳn mở đầu câu chuyện:

- Madame sống ở Suisse chắc phải biết tiếng Đức?

Lyly lắc đầu:

- Chồng tôi người Suisse gốc Pháp, chúng tôi lại sống ở Genève, nên tôi không biết tiếng Đức. Ngoài tiếng mẹ là tiếng Thái, tôi nói được tiếng Pháp và một ít tiếng Anh thôi.

Nàng cố giấu không cho họ biết mình hiểu tiếng Đức để nghe lỏm câu chuyện của họ.

Đôi mắt của Thimm nhìn xoáy Lyly nửa tin nửa ngờ. Nhưng Kneuss tin lời nàng ngay. Hắn nói:

- Madame nói được ba thứ tiếng là giỏi quá rồi. Như tôi, ngoài tiếng Đức tôi chỉ nói được ít tiếng Anh thôi.

Lyly biết hắn nhún nhường vì nàng nghe hắn nói tiếng Anh như gió. Riêng Heiniger tự nãy giờ vẫn im lặng. Hắn kín đáo nhìn vật gì trong túi áo hắn, rồi liếc mắt thăm kín nhìn Lyly, rồi lại nhìn món vật trong túi.

Món vật ấy chỉ là một bức ảnh. Nhưng nếu Lyly trông thấy chắc phải kinh tâm vì đó là ảnh nàng chụp cách đây năm tháng, đứng trên Trường Thành Vạn Lý trong chuyến công tác ở Bắc Kinh. Nàng có rửa tặng Chef một tấm để kỷ niệm, ngoài ra bạn bè cũng chưa được xem. Thế mà không hiểu do đâu Heiniger có được ảnh ấy? May mà Lyly không hay biết gì mới còn trầm tĩnh theo dõi bọn này.

Chừng như nhận diện Lyly chính là người trong ảnh, Heiniger nhìn nàng bằng ánh mắt quái gở, miệng chum chím

cười. Nụ cười và ánh mắt của hắn làm Lyly cảm thấy khó chịu vì y như hắn muốn nhủ với nàng:

- Cô nói dối tài quá! Ai tin được, chớ tôi không tin đâu!

Thấy nàng lộ vẻ bức tức, hắn chồm tới hỏi nhỏ bên tai nàng:

- Khi sáng cô ra ngoài điện thoại cho ai vậy? Tôi nhớ cô có nói cô không còn người thân trên xứ này mà?

Lyly biến sắc vì không ngờ hắn theo dõi mình. Nhưng cũng may nàng trầm tĩnh được ngay, đáp bằng giọng tự nhiên:

- Tôi đi bát phố, sẵn điện thoại hỏi thăm một hãng du lịch về việc thuê canot đi du ngoạn ven biển. Không có người đi cùng, tôi phải đi theo hãng du lịch cho tiện.

Heiniger lại mỉm cười với nàng. Nụ cười của hắn lần này đây châm chọc. Lyly giận lắm xong chưa tỏ thái độ gì. Lúc ấy có một toán đàn ông đi tới. Bọn này đứng lên bắt tay chào hỏi. Nghe câu chuyện của họ Lyly biết được hai nhóm đều là kiến trúc sư, nhóm Heiniger là nhóm Đức đang xây một Hotel. Còn nhóm mới đến là người Mỹ, đang xây building để lập một ngân hàng.

Bấy giờ vũ khúc Thái đã chấm dứt từ lâu. Hiện chỉ còn ban nhạc hòa tấu, trong khi những người bồi bung rượu và thức ăn mời khách.

Cũng như nơi khác, các buổi Reception người được mời dù quen hay không quen họ cũng chuyện trò qua loa. Lyly thoát được hai nhóm người này, nhóng mắt trông tìm con người nàng cần tìm. Nhưng một phần là vì khách sạn để đèn mờ ảo, một phần người quá đông, nàng mở to đôi mắt vẫn chưa tìm ra kẻ nào có đặc điểm của tên Nga như Mỹ Nương cho biết, ngoại trừ tên Kneuss.

Tiếng cười tiếng nói thật ồn ào. Ngôn ngữ từng nhóm khác

nhau vang vang bên tai... càng làm cho Lyly mờ mịt đầu óc.

Nhiệm vụ của nàng, nhiệm vụ theo dõi một tên Nga, nhưng chắc gì hắn hiện diện trong phòng này? Mà dù hắn có ở đây, nàng cũng khó thể tìm gặp trong gian phòng mấy trăm người.

Còn một cách duy nhất là ngày mai, nàng dò hỏi viên quản lý số phòng của tên Nga mang tên giả là Meier. Rồi nàng tìm cách làm quen với hắn. Chỉ sợ là nàng không kịp thời gian để hoàn thành sứ mệnh Chef giao phó.

Trong lòng ưu tư, Lyly chán nản định rời dạ hội, trở lên phòng mình. Tuy nhiên nàng muốn đi cũng không phải dễ, vì quanh nàng lúc nào cũng có người tới thăm hỏi làm quen. Nào Pháp, nào Anh, nào Mỹ, nào Đức, nào Thụy Điển, nào Thụy Sĩ, nào Ý, v.v... Một khách sạn quốc tế với những con người quốc tế, thì đàn bà con gái đẹp xuất hiện một mình tất nhiên được sự chiếu cố.

Cho nên bao phen Lyly muốn rời nơi đó vẫn bị thiên hạ cản mũi. Dù vậy nàng tìm cách đi dần về phía cửa. Thành linh nàng thấy một người tướng tá bệ vệ, tóc vàng, râu quai hàm, đôi mắt điều hâu, không thuộc hạng già mà cũng không còn trẻ, đứng tần ngần nơi ngưỡng cửa nhìn vào như tìm kiếm ai?

Lyly tự hỏi: Phải chăng là hắn?

Nàng nhóng mắt theo dõi hắn. Mấy phút sau nàng thấy một người từ trong buồng bả đi ra và mặc dù nàng chỉ thấy sau lưng người ấy cũng biết được là Heiniger!

Tên kia thì thăm với Heiniger điều chi đó và Heiniger theo hắn đi ra ngoài. Lyly tức tốc vọt theo họ, vừa khi sắp bắt được họ, nàng giả vờ ngã xỉu.

Nàng ngã "huych" dưới nền nhà, khiến cho mấy người trông thấy kêu hoảng. Dĩ nhiên Heiniger và tên râu quai hàm

đi phía trước cũng giật mình quay mặt lại. Và khi thấy rõ người té xỉu là Lyly, Heiniger vội vàng chạy tới bồng nàng lên. Nhân viên khách sạn cũng chạy đến. Heiniger đặt nàng nằm trên chiếc băng dài dọc theo hành lang và làm phương pháp cứu nàng tỉnh lại. Tên râu quai hàm cũng phụ giúp Heiniger.

Lyly từ từ mở mắt ra và đôi mắt đẹp vụt nhìn sững tên râu quai hàm chan chứa cảm tình. Nàng sửa giọng thều thào xúc động:

- Tôi cảm ơn hai ông nhiều lắm. Người quá đông, tôi cảm thấy choáng váng nên trở về phòng. Không ngờ chưa tới nơi đã ngất...

Cái nhìn đầy tình cảm và câu nói cảm ơn của giai nhân khiến người râu quai hàm vô cùng khoan khoái. Hắn ta cười tươi với nàng:

- Madame yên tâm. Tôi sẽ đưa Madame về phòng.

Heiniger tưởng nàng xỉu thật, nên nói:

- Madame Dumas nên nằm yên một lúc. Chúng tôi sẽ đưa Madame về phòng.

Người râu quai hàm có hơi ngạc nhiên khi nghe Heiniger gọi tên Lyly. Ông ta đưa mắt nhìn Heiniger như muốn hỏi:

- Hai người đã quen biết à? Sao không giới thiệu?

Heiniger hiểu cái nhìn của người râu quai hàm nên vội vàng giới thiệu:

- Xin hân hạnh giới thiệu với Madame: Ông Meier, người bạn của tôi mới từ Tây Đức sang. Và tôi cũng xin giới thiệu ông bạn: Madame Dumas, công dân Suisse, gốc người Thái miền Chang Mai, đang nghỉ hè một mình ở đây.

Nghe đúng cái tên rồi, Lyly mừng rỡ ngồi bật dậy, nói:

- Tôi đã hơi khỏe rồi, tôi muốn trở về phòng. Nếu hai ông không lấy gì làm phiền, xin đưa dùm tôi về.

- Hân hạnh được làm quen với Madame và cũng rất hân hạnh được phục vụ một người đẹp như Madame.

Câu nói của Meier khiến Lyly tươi rói như vừa bắt được của quý, quên mất cái giả vờ ngất xỉu vừa qua! Heiniger nhìn Lyly nét mặt rạng rỡ của nàng, hấn chợt nhận ra màn ngất xỉu của nàng là giả tạo. Hấn mỉm cười không nói gì.

Lyly không trông thấy nụ cười của hấn, giả vờ gượng gạo đứng lên. Meier đưa cánh tay phải của hấn ra cho Lyly vịn vào tay hấn bước đi. Heiniger đi theo một bên, miệng chum chím cười. Đến trước cửa phòng nàng, Heiniger vụt nói:

- Chắc Madame không khỏe lắm. Chúng tôi xin rút lui để Madame ngơi nghỉ.

Lyly hết sức bối rối, không biết giữ họ cách nào để làm thân với tên Meier? Cũng may, hấn đã cảm nặng người đẹp, mặc dù chỉ mới quen vài phút. Hấn vội lên tiếng:

- Chắc Madame không khỏe lắm. Chúng tôi xin rút lui để Madame ngơi nghỉ.

Lyly hết sức bối rối, không biết giữ họ cách nào để làm thân với tên Meier. Cũng may, hấn đã cảm nặng người đẹp, mặc dù chỉ mới quen vài phút. Hấn vội lên tiếng:

- Nếu Madame không mệt lắm, mà không sợ chúng tôi quấy rầy, chúng tôi xin phép ở lại... trò chuyện với Madame cho vui. Đêm nay chắc không du khách nào ngủ sớm.

Lyly hoan hỉ nói:

- Tôi đã khỏe hấn rồi. Mời hai ông vào trò chuyện cho vui. Phòng tuy nhỏ hẹp, nhưng vẫn có chỗ cho khách.

Thật vậy! Ở khách sạn sang trọng này mỗi phòng đều có

đặt salon và mọi thứ tiện nghi như tủ lạnh, truyền hình, thức ăn, thức uống, rượu, bánh, trái cây, v.v...

Sau khi mời họ ngồi lại, Lyly lấy rượu mời họ. Meier uống whiskey, Heiniger uống cognac. Một điều Lyly lưu ý là cả hai giữ gìn không dám uống vodka, thứ rượu nổi tiếng của Nga, mặc dù Lyly đưa mời cả hai đều từ chối.

Chờ họ nhâm nha vài ngụm, Lyly giả vờ nói:

- Chồng tôi không đi cùng chuyến hè này, tôi đến đây một mình thật là buồn! Tôi muốn đi tắm bể mà không biết rủ ai cùng đi cho vui.

Meier nhìn Lyly bằng đôi mắt tình tứ:

- Được cùng đi tắm biển với người đàn bà đẹp chắc không ai từ chối.

Câu nói của hắn khiến Lyly mừng ra mặt. Không ngờ Heiniger xen vào:

- Rất tiếc là nay mai chúng tôi bận quá, chứ không chúng tôi rất hân hạnh cùng đi với Madame ra biển.

Meier nghe Heiniger nhắc khéo, vội vàng chữa:

- Phải rồi! Chúng tôi bận quá, chứ không nhất định đưa Madame đi tắm biển.

Lyly thất vọng nhìn Heiniger bằng đôi mắt oán ghét. Hắn thấy cái nhìn đầy tức giận của nàng vụt cười khan, rồi rỉ tai nói nhỏ điều chi đó với Meier.

Thái độ vô lễ của hắn làm cho Lyly càng tức giận, muốn đuổi hắn ra khỏi phòng. Chợt hắn cười lả chã nói:

- Chúng tôi đâu có chút việc riêng cũng có thể đưa Madame ra bãi Pattaya dạo một vòng bờ biển. Chắc Madame không từ chối lời mời của chúng tôi?

Meier tiếp lời:

- Nếu Madame muốn tắm biển, chúng tôi sẽ đưa Madame đến một đảo nhỏ không xa Pattaya. Nơi đó bãi đẹp, không có du khách, nước sạch lắm!

- Tôi chỉ sợ làm phiền hai ông.

- Đàn ông trên thế giới không ai sợ người đẹp làm phiền, có phải vậy không ông bạn Heiniger?

Heiniger gật đầu tán thành câu nói của bạn hắn. Tuy trong bụng Lyly có mừng thầm khi được họ mời đi ra biển, nhưng Lyly nghi ngờ Heiniger toan tính điều chi đó. Dù sao nàng chỉ có tiến chứ không lùi. Nàng cười tươi đáp:

- Nếu hai ông không phiền thì thật là may mắn cho tôi được đi du ngoạn ven biển một lần trước khi về Suisse.

Cả ba trở lại cười nói vui vẻ. Một lúc khách đứng lên giả tử và hẹn đón nàng sáng mai.

Họ đi rồi Lyly thở một hơi dài khoan khoái. Nàng đã làm thân với Meier, tức tên Nga Korsakow. Bây giờ nàng chỉ có việc bám sát theo hắn. Kẻ đáng sợ là Heiniger! Dường như hắn đã nghi ngờ nàng điều chi? Đôi mắt hắn lúc nào cũng nhìn xoáy vào mắt nàng như ngầm cảnh cáo! Và nụ cười của hắn vô cùng quái gở!

Nàng lẩm bẩm một mình:

- Hừ! Nụ cười của một tên gián điệp cho Nga, thật đáng ghét làm sao! Ta phải loại trừ hắn trên đất này. Chuyến này về ta sẽ báo cáo đầy đủ về tên Heiniger để CIA Mỹ thủ tiêu hắn cho xong!

Nàng muốn thu tiêu hắn, hay mượn tay CIA thủ tiêu hắn. Còn hắn? Phải chăng hắn sẽ thủ tiêu nàng? Phải chăng hắn đã biết rõ nhiệm vụ của nàng tại đây và đã nhận ra nàng là nhân

viên CPQ? Lyly không thể nào biết trước những cái bất ngờ sẽ xảy ra ngày mai. Chờ xem...

Ngày mai nàng sẽ hoàn thành nhiệm vụ Chef giao phó hay sẽ là chuyến đi cuối cùng trong đời nàng?

Canot không nhỏ lắm, có thể chứa du khách từ mười đến mười hai người. Có ghế bọc nệm màu sắc sặc sỡ, như tất cả loại du thuyền đón khách ven biển.

Người lái canot là một thanh niên người địa phương, hình dáng nhỏ thó, mặt mày lì lợm bùn đất, đầu quấn khăn rằn, lại đội thêm nón tre rộng vành che khuất nửa mặt.

Trên canot còn có một người đàn bà vào khoảng trên 50, đầu cũng chít khăn rằn. Người đàn bà lo việc trà nước và thức ăn cho du khách.

Và du khách thì chẳng có ai, ngoài tên Nga Korsakow với Heiniger và dĩ nhiên có Lyly.

Lúc đặt chân lên canot, Lyly định ninh bọn hò hẹn với Heiniger đã có sẵn trên tàu. Nào ngờ chẳng có ai ngoài người đàn bà và chàng thanh niên tài công.

Heiniger nói tiếng Thái khá rành. Hắn ra lệnh cho tên tài công lái đến đảo Dừa.

Tên tài công gạt đầu vâng lệnh hắn, bỏ máy canot chạy thật nhanh. Chẳng mấy chốc trước mắt họ hiện ra một hòn đảo nhỏ, dừa mọc chi chít như rừng. Phía trước là một bãi cát, nước trong veo, sóng thật lặng. Một vùng trời đất êm ả thơ mộng, nhưng hoang vu không người.

Canot tấp vào mé. Bấy giờ Lyly mới thấy nơi đây còn có một ghe đánh cá loại nhỏ nằm khuất dưới rặng dừa. Trên ghe

có dăm ba người đàn ông vận sà-rông, ở trần, mặt mày đen đúa. Chắc hẳn là dân địa phương.

Thấy canot tiến vào đảo, họ nhón nháo kêu gọi và từ trong mũi có một số chui ra, ba người nhảy lên bờ chạy tới đón Korsakow và Heiniger. Ba tên này mặc quần tây và áo chemise màu cỏ úa, đội nón cối, chân mang dép.

Lyly thoáng thấy họ thì trong lòng kinh động kêu thầm:

- Trời ơi! Bọn Vẹm quý đỏ xứ mình đây mà!

Quả thật Lyly đoán không lầm, vì sau khi chào hỏi Korsakow và Heiniger bằng tiếng Nga, một trong ba tên vụt nói tiếng Việt với nhau:

- Ông đi đâu cũng có gái! Vừa mới tới Bangkok hôm qua đã chiếm được con Thái này trắng trẻo đẹp đẽ hơn gái miền Nam xứ mình nữa chứ! Thật là bậc đàn anh vĩ đại có khác!

Không hiểu Korsakow có hiểu tiếng Việt hay không? Có điều khi nghe bọn kia xàm xì nói câu ấy, mặt hắn vô cùng hãnh diện và khoan khoái. Hắn muốn phô trương thêm nên nắm tay Lyly đi đi, vừa rí nhỏ vào tai nàng ra chiều thân thiết:

- Đây là bọn chài lưới quen với Heiniger và tôi đã lâu. Chúng tôi có việc làm ăn bàn bạc với nhau.

Lyly giả vờ nói:

- Tôi cũng đoán như thế.

Một tên Vẹm vụt nói giọng nghi ngờ:

- Con này chắc không phải gái Thái. Nó giống gái Ngụy quá! Tốt hơn nên cảnh cáo ông và đề phòng nó.

Hắn nói tiếng Việt và định ninh chỉ bọn chúng hiểu nên tiếng xàm xì không nhỏ lắm, Lyly nghe được và Korsakow chắc cũng lọt vào tai, hắn trợn mắt nói: